

maa komme til at gjælde disse enkelte Børn, nemlig de, for hvem Forpligtelse til Skole-
 tvang horkfalder i Henshold til Anordningen
 af 29de Juli 1814 for Kjøbstæderne § 25,
 for Landet § 18, og Lov om Borgerkolevæ-
 senet i Kjøbenhavn af 29de December 1857
 § 4 har jeg henstillet til det ærede Thing, om
 det ønsker en Redaktion, hvorefter disse ganske
 enkelte Børn ogsaa ville blive medtagne. Det
 kunde maaffe ellers strengt taget siges, at de
 ikke hørte ind under Lovforslaget, skjøndt jeg
 ikke tror, det vilde være vanskeligt ad admini-
 strativt Veie at sørge for at forhindre, at nogen
 saadan Forsømmelse fandt Sted, da Sagen
 selv for disse enkelte Børns Vedkommende
 skal forelægges Skoledirectionen, der efter Op-
 fordring fra Undervisningsministeriet maatte
 paafse det Fornødne med Hensyn til Vaccina-
 tionen. Jeg har dog som sagt, for at det
 ærede Thing ogsaa paa dette Punkt vil kunne
 have Sikkerhed, stillet dette Redaktionsfor-
 slag.

Madsen: Jeg kan ikke erkjende, at hvis
 det Forslag, som jeg har været med til at
 stille under Nr. 2, maatte blive vedtaget, der
 da deraf vilde følge, hvad der blev anført af
 det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te
 Valgkreds (Sager), at Staten skulde bære Ud-
 gifterne til Rejseomkostninger for Lægerne; thi
 efter Loven af, saavidt jeg husker, 26de Juni
 1844 om Fribeholdningsvæsenet paahviler det
 Landdistrikterne at befordre in natura ligesaa-
 vel Læger som de flere Embedsmænd, der ere
 nævnte i samme Lov, paa deres Embedsrejser.
 Men naar det udtrykkeligt staar i Frihjælps-
 anordningen, at denne Forpligtelse paahviler
 Distrikterne in natura, og den saa senere er
 afløst med Penge, som udredes af Amtsrepar-
 titionsfonden, saa er det deraf ikke nogen na-
 turlig Følge, at, fordi dette Forslag under
 Nr. 2 vedtages, Kjørselsudgiften til Læger i
 Henseende til Vaccinationen derfor skal ud-
 redes af Statskassen. Naar den høitærede
 Justitsminister anførte den Uligbed, der er i
 Henseende til Lægernes Lønning imellem Kjø-
 benhavn og Landet, saa tror jeg ikke, at det
 er værd at gaa ind paa dette Forhold; thi
 der vilde da ogsaa kunne omtales mange

andre Forhold, hvori Kjøbenhavn vilde blive
 fordelagtigere stillet end Landet. Det er ikke
 alene Forholdet imell m Kjøbenhavn og Landet,
 og de øvrige Kjøbstæder, det er meget mere
 Forholdene paa Landet, som dette Forslag an-
 gaar, idet der som bekjendt Tid efter anden
 opstaar større Byer, hvis Indbyggerantal næs-
 ten bestaar alene af Handlende og Haand-
 værkere, og efter min Mening vilde det være
 rimeligt, at disse ogsaa deltog i Udgifter til
 Foranstaltninger, der udføres som rene Stats-
 formaal. Men, som jeg har sagt, Forslaget
 er ikke af nogen stor finantsiel Betydning;
 det er mere for Principets Skyld, at For-
 slagsstillerne atter have optaget det, og vi
 vilde roligt finde os i, om det ved den fore-
 staaende Afstemning maatte blive forkastet.

Bouloffte: Jeg skal indrømme den
 høitærede Minister, at der kan være en vis
 Grund til at sige, at den Lægen i § 8 givne
 Tilladelse til at tage Koppevædffe er et tomt
 Ord, naar der for den, som vægrer sig derved,
 tidligere i Loven har staaet en Straffebestem-
 melse, som er bleven stemt ud. Jeg skal
 gjerne indrømme, at dette kan have sine
 Grunde, men aldeles rigtigt er det heller ikke;
 thi man kunde jo tænke sig det Tilfælde, at
 det blev forbudt Lægen at tage Koppevædffe.
 Vi ønske, at Straffebestemmelsen skal udgaa,
 men dette forhindrer ikke Lægen fra at se at
 komme tilrette med vedkommende Barns For-
 ældre eller Beslytter om at tage Koppevædffe.
 — Den høitærede Minister sagde, at det ikke
 var behageligt for ham hver Gang at se stil-
 let Forslag, hvis Vedtagelse Loven gjorde
 umulig. Det er sandt nok, men paa den an-
 den Side maa den høitærede Minister ind-
 rømme, at det er os ligesaa ubehageligt, at
 vi hver Gang maa sige: Vi kunne ikke mod-
 tage denne Lov, naar en Bestemmelse bliver
 staaende deri, som gaar vor Følelse saa nær.
 Jeg kan ikke stemme for en Lov, hvori der
 staar den Bestemmelse, at en vilkaarlig Læge
 skal have Ret til at behandle et Saar paa
 mit Barn, uden at jeg skal kunne modsætte
 mig det.

S. Christensen: Paa Grund af de